

1951 roku w Ruszowicach zawiera związek małżeński z Janiną Tworkowską, koleżanką z klasy. W rodzinie do dzisiaj wspomina się przedślubne błogosławieństwo rodzicielskie wypowiedziane przez Ojca Pana Młodego: Synu, bądź człowiekiem. Temu błogosławieństwu Dziekan Antoni Wysocki pozostał wierny do ostatnich swoich dni.

W październiku 1951 roku rozpoczął studia na Wydziale Matematyczno - Fizycznym Wyższej Szkoły Pedagogicznej we Wrocławiu, którą ukończył w 1954 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę w Liceum Pedagogicznym Nr 1 we Wrocławiu jako nauczyciel matematyki i fizyki. W 1955 roku rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej, którą ukończył obroną pracy magisterskiej nt. „Generator Gouriota - Czappa” w 1961 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze prof. A. Jelonka, nestora polskich metrologów. W 1965 roku broni pracę doktorską nt. „Zachowanie się oporników warstwowych przy dużych częstotliwościach”, której promotorem był prof. A. Jelonek.

W listopadzie 1966 roku pierwszy rektor Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze prof. dr inż. Jerzy Kołakowski, w uzgodnieniu z Rektorem Politechniki Wrocławskiej zwraca się do Ministra Szkolnictwa Wyższego z prośbą o przeniesienie służbowe dr. inż. A. Wysockiego do WSI w Zielonej Górze z dniem 1 lutego 1967 roku. Minister powołuje dr. inż. A. Wysockiego na stanowisko docenta etatowego w Zespole Miernictwa Elektrycznego na Wydziale Elektrycznym WSI, jednocześnie powierzając Mu funkcję Dziekana Wydziału Elektrycznego.

Był to pionierski okres tworzenia WSI, budowy bazy dydaktycznej, szczególnie laboratoriów dostownie od zera. O ogromnym wysiłku wówczas garstki nauczycieli akademickich można dowiedzieć się z opowiadań pierwszych absolwentów Wydziału Elektrycznego, dziś jeszcze aktywnych zawodowo. Doc. dr inż. A. Wysocki pełnił funkcję Dziekana w tym najtrudniejszym okresie rozwoju Wydziału do roku 1974. Następnie od roku 1975 był Prorektorem,

później od 1983 ponownie Dziekanem, z „przerwami” w pełniem funkcji Dyrektora Instytutu Metrologii - do roku 1995, kiedy to osiągnął wiek emerytalny. W tym ostatnim okresie Wydział Elektryczny dotykał nagłe odejścia samodzielnych pracowników naukowych - sytuacja kadrowa stawała się bardzo trudna. Wtedy Dziekan Wysocki wspomagany przez grupę najbliższych współpracowników rozpoczął ogromną pracę nad tworzeniem silnego Wydziału Elektrycznego. Prace te zaowocowały uzyskaniem dla Wydziału uprawnień do nadawania stopnia doktora nauk technicznych. Fakt ten miał miejsce w ostatnim roku pełnienia funkcji Dziekana i stanowił wspaniałe podsumowanie działalności doc. dr inż. A. Wysockiego. Należy dodać, że uzyskanie tych uprawnień przez Wydział Elektryczny otwierało drogę do przekształcenia WSI w Politechnikę Zielonogórską.

Przez długi okres pełnienia funkcji Dziekana na Wydziale Elektrycznym panowała wyjątkowa atmosfera - bezkonfliktowa. Gdy pojawiał się jakiś problem, który mógłby zrodzić konflikt personalny, Dziekan wypowiadał znamienne słowa: „muszę pogadać”. I rozmawiał z pracownikami, przekonywał siłą argumentów, z których jeden był bardzo ważący - „zrób to dla dobra Wydziału”. Po przejściu na emeryturę pracował jeszcze przez parę lat w wymiarze części etatu, a później już jako gość był zapraszany na posiedzenia Rady Wydziału. Siedząc na tych posiedzeniach, obserwując rozwój kadry, patrząc jak Jego studenci zostają profesorami, uzyskują stopnie doktora habilitowanego, jak Wydział otrzymuje kolejne prawa doktoryzowania, prawa habilitacji mógł odczuwać ogromną satysfakcję, że ten Jego Wydział tak się rozwinął.

Dziekana doc. dr inż. Antoniego Wysockiego, dla współpracowników i przyjaciół Tolka, pożegnaliśmy 28 lutego 2011 r. na cmentarzu w Głogowie. Wśród słów pożegnania pojawiła się myśl o pięknie spełnionym życiu.

Marian Miłek

Z głębokim żalem przyjęliśmy wiadomość o śmierci

prof. zw. dr. hab. Joachima Benyskiewicza

(07.03.1936-12.04.2011)

Nauczyciela, współtwórcy zielonogórskiego środowiska naukowego, wybitnego uczonego i wychowawcy pokoleń młodzieży, profesora Wyższej Szkoły Pedagogicznej i Uniwersytetu Zielonogórskiego, Dziekana Wydziału Humanistycznego 1984-1990, Przewodniczącego Okręgowej Komisji Badania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu - Instytut Pamięci Narodowej 1988-1999

Rektor i Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego
Dziekan Wydziału Humanistycznego, Dyrektor Instytutu Historii
Koledzy i społeczność akademicka

Wspomnienie o Profesorze Joachimie Benyskiewiczu

12 kwietnia 2011 roku zmarł prof. dr hab. Joachim Benyskiewicz, współtwórca zielonogórskiego środowiska historycznego i naukowego. Urodził się w 1936 roku w Nowym Kramsku, gdzie uczęszczał do zasłużonej dla mniejszości polskiej w Niemczech szkoły podstawowej. Kolejnymi etapami Jego edukacji były Liceum Pedagogiczne w Sulechowie, a następnie Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie w 1962 roku ukończył historię. Po kilku latach pracy nauczycielskiej został zatrudniony w Stacji Naukowej Polskiego Towarzystwa Historycznego w Zielonej Górze, jednej z pierwszych placówek badawczych w mieście i regionie. Joachim Benyskiewicz podjął tutaj badania nad dziejami pogranicza polsko-niemieckiego w XIX i XX wieku. Ich owocem był m.in. współudział w wydaniu fundamentalnych do dzisiaj Źródeł do dziejów Polaków w Marchii Granicznej w latach 1919-1945 oraz rozprawa doktorska pt.: Położenie Polaków w Marchii Granicznej w latach 1919-1943, wydana w 1968 roku. W okresie pracy nad doktoratem został współzałożycielem powstałego w 1964 roku Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, w którym pełnił funkcję sekretarza Komisji Historii. W 1973 roku podjął pracę w Wyższej Szkole Pedagogicznej, gdzie był m.in. kierownikiem Zakładu Historii XIX i XX wieku i wicedyrektorem Instytutu Historii. W tym okresie pracował nad rozprawą habilitacyjną pt.: *Postowie polscy w Berlinie w latach 1866-1890*, opublikowaną w 1976 i obronioną w 1978 roku przed Radą Instytutu Historii UAM w Poznaniu. Była ona efektem kontynuacji badań nad problematyką polsko-niemiecką w rozszerzonym i uogólnionym kontekście. Po habilitacji Joachim Benyskiewicz kontynuował prace nad dziejami regionu i historią Polski. Uczestniczył jako autor i redaktor w monografiach m.in. *Zielonej Góry, Gorzowa*

Wielkopolskiego, Głogowa, Nowej Soli, Trzciela, Babimostu i Ziemi Babimojskiej. Przygotował syntetyczne i polemiczne opracowania z dziejów porozbiorowych (*Naród bez państwa*, 1987) i międzywojennych (*Spółczerństwo-władza-państwo*, I wyd. 1991, II wyd. 2003). Łączna bibliografia Joachima Benyskiewicza liczy ponad 100 pozycji. Z osiągnięciami naukowymi wiązały się kolejne awanse na stanowisko docenta, profesora nadzwyczajnego w 1996 i profesora zwyczajnego w 1998 roku. W okresie 1984-1990 był dziekanem Wydziału Humanistycznego ówczesnej Wyższej Szkoły Pedagogicznej. W latach 1988-1999 pełnił natomiast funkcję przewodniczącego Okręgowej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu - Instytutu Pamięci Narodowej. Obok pracy naukowej, organizacyjnej i społecznej prof. Joachim Benyskiewicz poświęcał się przede wszystkim obowiązkowi dydaktycznemu oraz promocji młodej kadry naukowej. Wypromował blisko 500 magistrów i czterech doktorów, napisał ok. 10 recenzji doktorskich, trzy habilitacyjne i jedną profesorską. Jeszcze 12 kwietnia 2011 roku uczestniczył w kolokwium habilitacyjnym na Wydziale Humanistycznym. Cechowała Go wielka życzliwość dla studentów i współpracowników oraz równie wielka pasja dydaktyczna i badawcza. Dwukrotnie został wyróżniony Lubuską Nagrodą Naukową oraz odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem Rodła, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi. W 70-lecie urodzin oraz 50-lecie pracy zawodowej w 2006 roku zielonogórskie środowisko historyczne uhonorowało Profesora Joachima Benyskiewicza księgą pamiątkową pt. *Polacy - Niemcy - Pogranicze*.

Tomasz Nodzyński

